

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ČETRTEI ODDELEK

SKLEP

Pritožba št. 52195/12
Vida NOVAK
proti Sloveniji

Evropsko sodišče za človekove pravice (četrti oddelek) je 19. junija 2018 kot senat v sestavi:

Ganna Yudkivska, *predsednica*,
Vincent A. De Gaetano,
Paulo Pinto de Albuquerque,
Carlo Ranzoni,
Georges Ravarani,
Marko Bošnjak,
Péter Paczolay, *sodniki*,

in Andrea Tamietti, *namestnik sodnega tajnika oddelka*,

ob upoštevanju navedene pritožbe, vložene 8. avgusta 2012,

ob upoštevanju stališč, ki jih je predložila tožena vlada, in stališč, ki jih je v odgovoru predložila pritožnica,
po razpravi sklenilo:

DEJSTVA

1. Pritožnica Vida Novak je slovenska državljanica, rojena leta 1951, in živi v Mariboru. Pritožnico je pred Sodiščem zastopal E. Kralj, odvetnik iz Maribora.

2. Slovensko vlado (v nadaljnjem besedilu: vlada) sta zastopali agentki T. Mihelič Žitko in J. Morela, višji državni odvetnici.

A. Okoliščine zadeve

3. V nadaljevanju so povzeta dejstva v zadevi, kot so jih navedle stranke.

1. Zapuščinski postopek

4. 23. februarja 1992 je bil pred Okrajnim sodiščem v Mariboru uveden zapuščinski postopek v zvezi s premoženjem pritožničine pokojne matere.

5. Pritožnica je zatrjevala, da naj bi bila zaradi daril, ki jih je podarila njena pokojna mati, čezmerno prikrajšana za svoj zakoniti delež dediščine. Sodišče je zato leta 2001 ustavilo zapuščinski postopek in pritožnici svetovalo, naj svoj zahtevek uveljavlja v pravnem postopku.

2. Pravdni postopek

6. Pritožnica je 17. decembra 2001 sprožila pravdni postopek pred Okrožnim sodiščem v Mariboru.

7. Do maja 2005 je pritožnica vložila pet zahtev za razpis obravnave.

8. Okrožno sodišče v Mariboru je 23. maja 2005 prekinilo postopek. Obe stranki sta se pritožili.

9. Višje sodišče v Mariboru je 5. julija 2005 razveljavilo sklep o prekinitvi postopka.

10. V obdobju med avgustom 2005 in aprilom 2006 je pritožnica vložila šest zahtev za razpis obravnave na okrožnem sodišču.

11. 25. avgusta 2006 je pritožnica vložila nadzorstveno pritožbo.

12. 16. oktobra 2006 je predsednik Okrožnega sodišča v Mariboru odredil, da se zadeva obravnava prednostno.

13. Pritožnica je vložila še štiri nadaljnje zahteve za obravnavo.

14. Sodišče je 19. junija 2007 opravilo obravnavo in zavrnilo zahtevek pritožnice. Pritožnica se je pritožila.

15. Višje sodišče v Mariboru je 2. aprila 2008 dovolilo pritožbo in zadevo vrnilo okrožnemu sodišču v ponovno odločanje.

16. Pritožnica je 22. septembra 2008 vložila nadzorstveno pritožbo.

17. 13. oktobra 2008 je bila pritožnica v odgovoru na svojo nadzorstveno pritožbo obveščena, da bo obravnava opravljena v manj kot štirih mesecih.

18. Okrožno sodišče v Mariboru je 4. novembra 2008 opravilo obravnavo in zaključilo postopek. Sodba je bila pritožnici vročena 4. maja 2009. Pritožnica se je 8. maja 2009 pritožila.

19. 26. avgusta 2009 je Višje sodišče v Mariboru delno ugodilo pritožbi pritožnice in sodbo prvostopenjskega sodišča ustrezno spremenilo. Pritožnica je vložila predlog za revizijo.

20. 5. maja 2011 je vrhovno sodišče izdalo sodbo o zavrnitvi predloga za revizijo.

21. Vrhovno sodišče je 26. avgusta 2011 na predlog pritožnice izdalo dopolnilno sodbo v zvezi z zadevo, ki je bila pritožnici vročena 19. oktobra 2011.

3. Postopek za plačilo odškodnine zaradi neprimerne trajanja pravnega postopka ("odškodninski postopek") na podlagi Zakona o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja

22. Pritožnica je 9. decembra 2009 s svojim odvetnikom podpisala sporazum, v katerem se je strinjala s plačilom odvetniških stroškov za zastopanje v odškodninskem postopku v skladu z Odvetniško tarifo (ki določa uradne odvetniške stroške za odvetniške storitve), in sicer na podlagi Zakona o odvetništvu (glej 37. odstavek spodaj). Kasneje sta se dogovorila, da se lahko stroški odvetniškega zastopanja in drugi izdatki poravnajo po izčrpanju vseh pravnih sredstev.

23. Pritožnica je 10. decembra 2009 vložila zahtevek za odškodnino za nepremoženjsko škodo, nastalo zaradi neprimerne trajanja pravnega postopka (glej 6.–21. odstavek zgoraj), pri Državnem pravobranilstvu v skladu z Zakonom o varstvu pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja ("zakon iz leta 2006"). Ponudili so ji 450 evrov (EUR) kot odškodnino, kar je zavrnila kot prenizko.

24. Pritožnica je 18. marca 2010 sprožila postopek proti državi, v katerem je zahtevala 2.300 EUR za nepremoženjsko škodo. Ob vložitvi zahtevka je pritožnica plačala sodno takso v višini 165 EUR. Državo je zastopalo Državno pravobranilstvo v Celju, ki je 30. marca 2010 vložilo odgovor na zahtevek pritožnice.

25. Pritožnica je 14. aprila 2010 vložila vlogo, v kateri je oporekala trditvam Državnega pravobranilstva. Državno pravobranilstvo je 23. aprila 2010 vložilo svojo vlogo.

26. 11. maja 2010 je Okrožno sodišče v Celju opravilo javno obravnavo. Po obravnavi je delno ugodilo zahtevku pritožnice. Ugotovilo je, da stranke niso bistveno prispevale k trajanju pravnega postopka, da je bila zadeva precej preprosta in da zadeva za pritožnico zagotovo ni bila manjšega pomena. Okrožno sodišče v Celju se je sklicevalo na odškodnino, ki naj bi jo Sodišče običajno dodelilo pritožnikom v zadevah, ki se nanašajo na podobno trajanje postopka in vsebujejo podobno število ravni pristojnosti. Pritožnici je prisodilo 450 EUR z zamudnimi obrestmi kot odškodnino za nepremoženjsko škodo.

27. Pritožnica je 17. junija 2010 vložila pritožbo in plačala sodno takso v višini 150 EUR.

28. Višje sodišče v Celju je 2. februarja 2011 delno ugodilo pritožbi pritožnice in zvišalo odškodnino na 650 EUR. Višje sodišče je ugotovilo, da se je prvostopenjsko sodišče sklicevalo na sodno prakso, ki ni bila dovolj podobna zadevi pritožnice, da bi se uporabila kot merilo za ustrezno odškodnino. Ob upoštevanju, da je dovoljena odškodnina po zakonu iz leta 2006 znašala od 300 do 5.000 evrov, je menilo, da bi bilo treba pritožnici prisoditi 650 evrov. Glede stroškov je odločilo, da je pritožnica upravičena do 65 EUR za stroške odvetniškega zastopanja v prvostopenjskem postopku

in do ničesar v zvezi s stroški odvetniškega zastopanja na pritožbeni stopnji, ker zakon tega ni predvideval (glej 37. odstavek spodaj).

29. Pritožnica je 30. maja 2011 vložila ustavno pritožbo in vlogo za ustavno presojo določb Zakona o odvetniški tarifi v delu, ki se nanaša na odvetniške stroške za zastopanje v postopkih po zakonu iz leta 2006. Pritožila se je nad trajanjem pravnega postopka in obravnavo njenega zahtevka za odškodnino zaradi nepotrebne odlašanja pred domačimi sodišči. Poleg tega je trdila, da so skrajne omejitve v zvezi s povračili stroškov odvetniškega zastopanja v postopkih po zakonu iz leta 2006, ki ne veljajo za redne civilne postopke, v nasprotju z enakim varstvom pravic in pravico do sodnega varstva, zapisanimi v ustavi. Postopki po zakonu iz leta 2006 so bili dovolj zapleteni, da je bilo potrebno odvetniško zastopanje, saj je bilo treba opraviti več korakov, kot je uporaba pospešitvenih pravnih sredstev in postopka poravnave, preden je bilo mogoče vložiti zahtevek za odškodnino, poleg tega pa so obstajala tudi stroga postopkovna pravila glede vodenja odškodninskih postopkov. Pritožnica je tudi poudarila, da so izpodbijane določbe Zakona o odvetniški tarifi bistveno vplivale na tožeče stranke, ki so utrpeli škodo zaradi kršitve zahteve po sojenju v razumnem roku. Za zastopanje v postopku po zakonu iz leta 2006 so tožeče stranke pogosto plačale stroške odvetniškega zastopanja v postopkih na podlagi sporazuma, kar je pomenilo, da jih bo večina verjetno ostala nepovrnjenih.

30. Ustavno sodišče je 6. junija 2012 zavrglo pritožnično ustavno pritožbo in pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti. Ustavno pritožbo je zavrglo kot nedovoljeno, pri čemer se je sklicevalo na 55.a člen Zakona o ustavnem sodišču (glej 39. odstavek spodaj). V zvezi s pobudo za začetek postopka za oceno ustavnosti je ustavno sodišče ugotovilo, da izpodbijani zakon ni več veljaven in da izid postopka nikakor ne bi mogel biti v korist pritožnice, ker je bila njena ustavna pritožba zavržena.

31. Pritožnica je Sodišču sporočila, da je bila svojemu odvetniku dolžna plačati 1.093 EUR za sodne takse v zvezi z odškodninskim postopkom.

4. Zaključek zapuščinskega postopka in poravnava v zvezi s trajanjem tega sklopa postopkov

32. Potem ko je Višje sodišče v Mariboru izdalo sodbo v pravnem postopku (glej 19. odstavek zgoraj), je Okrajno sodišče v Mariboru nadaljevalo obravnavo zadeve v zapuščinskem postopku in 1. aprila 2011 izdalo odločbo o razdelitvi dediščine. Po pritožbi je Višje sodišče v Mariboru 26. oktobra 2011 izdalo sodbo (pritožnici vročena 4. novembra 2011).

33. 7. marca 2012 je pritožnica, ki je uporabila pravna sredstva, predvidena z zakonom iz leta 2006, z Državnim pravobranilstvom sklenila izvensodno poravnavo po tem, ko so ji ponudili najvišji znesek odškodnine, dovoljen po zakonu iz leta 2006, in sicer 5.000 EUR, kot pravično zadoščenje za kršitev pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja v zapuščinskem postopku, in še 360 EUR za stroške odvetniškega zastopanja.

B. Upoštevana domača zakonodaja

34. Za podrobno predstavitev zakona iz leta 2006 glej *Žunič proti Sloveniji (sklep)*, št. 24342/04, 16.–26. odstavek, 18. oktober 2007, in *Žurej proti Sloveniji (sklep)*, št. 10386/03, 14.–15. odstavek, 16. marec 2010.

35. 154. člen Zakona o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 26/99, z ustreznimi spremembami) glede povračila stroškov in izdatkov v sodnem postopku določa, da mora stranka, ki je izgubila spor, poravnati stroške uspešne stranke. Če je bilo zahtevku le delno ugodeno, lahko sodišče odredi, da mora znesek stroškov, ki jih povrne tožena stranka, ustrezati deležu ugodenega dela zahtevka. V skladu s 155. členom istega zakona se povrnejo samo nujni stroški.

36. V odškodninskem postopku na podlagi zakona iz leta 2006 morajo stranke plačati sodne takse, ki veljajo v rednih civilnih postopkih v skladu z Zakonom o sodnih taksah. Znesek sodnih taks je odvisen od denarne vrednosti zahtevka.

37. Stroški, ki se povrnejo odvetnikom za zastopanje njihovih strank, so bili do leta 2009 določeni v Odvetniški tarifi na podlagi Zakona o odvetništvu (Uradni list RS, št. 18/93, z ustreznimi spremembami), ki se uporablja od 12. julija 2003. 1. januarja 2009 je začel veljati Zakon o odvetniški tarifi (Uradni list RS, št. 67/08). Med drugim je opredelil stroške, ki se povrnejo odvetnikom za zastopanje njihovih strank v postopkih na podlagi zakona iz leta 2006. Zakon o odvetniški tarifi se je uporabljal v času, ko je potekal zapuščinski postopek pritožnice. Stroški zastopanja v postopku so bili po zakonu iz leta 2006 ocenjeni na 10 EUR za vložitev nadzorstvene pritožbe, rokavnega predloga ali predloga za poravnavo pri Državnem pravobranilstvu. Nagrada za zastopanje v sodnih postopkih je bila določena v višini 10 % odškodnine, ki jo je prisodilo sodišče, vendar pa ne več kot 300 EUR. Dodatni stroški zastopanja v pritožbenem postopku niso bili opredeljeni.

38. 9. maja 2009 je bil Zakon o odvetniški tarifi razveljavljen z 19. členom Zakona o spremembah Zakona o odvetništvu, vendar so se tarife, opredeljene v Zakonu o odvetniški tarifi, še vedno uporabljale do sprejetja nove Odvetniške tarife. V skladu z novo Odvetniško tarifo, ki temelji na Zakonu o odvetništvu in ki se uporablja od 10. januarja 2015, so se sodne takse za vlogo zahtevka za nadzorstveno pritožbo ali rokavnega predloga zvišale z 10 EUR na 91 EUR, pri tem pa je bilo razlikovanje med sodnimi postopki po zakonu iz leta 2006 in rednimi civilnimi postopki ukinjeno, zato so se za oboje uporabljale enake takse.

39. 55.a člen Zakona o ustavnem sodišču glede dopustnosti ustavne pritožbe določa:

"(1) Ustavna pritožba ni dovoljena, če ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika.

Šteje se, da ne gre za kršitev človekovih pravic ali temeljnih svoboščin, ki bi imela hujše posledice za pritožnika, kadar gre za posamične akte: – izdane v sporih majhne

vrednosti po določbah zakona, ki ureja pravdni postopek, oziroma v drugih sporih, če vrednost spornega predmeta za pritožnika ne presega zneska, ki je določen za opredelitev spora majhne vrednosti v zakonu, ki ureja pravdni postopek: – če se z ustavno pritožbo izpodbija le odločitev o stroških postopka, – izdane v sporih zaradi motenja posesti, – izdane v zadevah prekrškov.

(3) Ne glede na določbo prejšnjega odstavka lahko ustavno sodišče v posebno utemeljenih primerih izjemoma odloča o ustavni pritožbi zoper posamične akte iz prejšnjega odstavka. Za posebej utemeljen primer gre, če gre za odločitev o pomembnem ustavnopravnem vprašanju, ki presega pomen konkretne zadeve."

PRITOŽBE

40. Pritožnica se je pritožila, da trajanje pravdnega postopka ni bilo združljivo z zahtevo po "razumnem roku" iz prvega odstavka 6. člena konvencije. Na podlagi 13. člena konvencije se je tudi pritožila, da je bilo pravnim strankam v odškodninskem postopku po zakonu iz leta 2006 naloženo čezmerno breme zaradi omejenega povračila odvetniških stroškov.

PRAVO

A. Pritožba na podlagi prvega odstavka 6. člena konvencije

41. Pritožnica se je pritožila zaradi kršitve prvega odstavka 6. člena konvencije, ki se glede tega glasi:

"Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče."

1. Trditve strank

42. Vlada je trdila, da se postopek pred ustavnim sodiščem (glej 29. in 30. odstavek zgoraj) ne bi smel upoštevati v smislu šestmesečnega roka, določenega v prvem odstavku 35. člena konvencije. Po njenem mnenju je ta rok začel teči 2. februarja 2011, ko je Višje sodišče v Celju izdalo sodbo (glej 28. odstavek zgoraj), in pritožnica, ki je 8. avgusta 2012 vložila pritožbo pri Sodišču, tega roka ni spoštovala.

43. Vlada je trdila tudi, da je pritožnica izgubila status žrtve, ker ji je bila doma dodeljena odškodnina. Pozvala je Sodišče, naj upošteva zneske, ki jih je pritožnica prejela v okviru poravnave, sklenjene glede trajanja zapuščinskega postopka (glej 33. odstavek zgoraj), ki je potekal vzporedno s pravnim postopkom.

44. Vlada je glede povračila stroškov odvetniškega zastopanja zatrjevala, da je bil znesek zadosten. Trdila je, da bi sodišče v rednem civilnem postopku

v upoštevanem času odobrilo stroške odvetniškega zastopanja pritožnice v višini 262,50 EUR v zvezi s prvostopenjskimi postopki, vključno s prisotnostjo na obravnavi, in stroške pritožbe v znesku 168 EUR, kar skupaj znaša 430,50 EUR. Vendar pa bi morale biti pritožnici glede na njen odstotek uspeha dodeljeno le 28 % oz. 11 % teh zneskov. V skladu z novo Odvetniško tarifo bi sodišče v zadevi, kot je pritožničina, odobrilo stroške odvetniškega zastopanja v višini 585,30 EUR na prvih dveh sodnih stopnjah pristojnosti.

45. Pritožnica je trdila, da je uporabila sredstva pred ustavnim sodiščem v dobri veri, da bo zadevo rešila na domači ravni. Dejstvo, da je bila neuspešna, ni bilo posledica neupoštevanja kakšne postopkovne zahteve.

46. Pritožnica je izpodbijala trditve vlade glede statusa žrtve. Trdila je, da je bila odškodnina, ki ji je bila prisojena, nezadostna. Zlasti je poudarila, da ji je bilo prisojenih samo 65 EUR za stroške v zvezi z njeno pravno pomočjo v postopkih, ki so vključevali dve stopnji sodne pristojnosti. Po njenem mnenju od odvetnikov ni bilo mogoče razumno pričakovati, da bodo nudili pravno pomoč pod takimi pogoji, pravnih stranek pa tako kot ona zato niso imeli druge možnosti, kot da plačajo stroške odvetniškega zastopanja iz denarja, prejetega kot odškodnina. Poleg tega je trdila, da so bili po zakonodaji, ki se je uporabljala v tistem času, in sicer po Zakonu o odvetniški tarifi (glej 37. odstavek zgoraj), povračljivi stroški odvetniškega zastopanja v odškodninskem postopku bistveno nižji od povračljivih stroškov odvetniškega zastopanja v primerljivih postopkih v zvezi z običajnimi tožbenimi zahtevki. Poleg tega ni bilo nobene utemeljitve za odlašanje pri sprejetju nove Odvetniške tarife po razveljavitvi Zakona o odvetniški tarifi (glej 38. odstavek zgoraj).

47. Pritožnica ni ugovarjala vladnemu izračunu stroškov odvetniškega zastopanja, ki bi bili povračljivi po Zakonu o odvetniški tarifi v rednih civilnih postopkih v zvezi z zahtevki, kot je bil njen (glej 44. odstavek zgoraj). Vendar pa je trdila, da bi bila upravičena tudi do zneska 136,50 EUR za pedsodne postopke – dejstvo, ki ga je vlada zanemarila.

2. Presoja Sodišča

48. Sodišče je seznanjeno z ugovorom vlade glede spoštovanja šestmesečnega roka (glej 42. odstavek zgoraj). Vendar je Sodišče mnenja, da mu ga ni treba obravnavati, saj je ta del pritožbe v vsakem primeru nesprejemljiv iz v nadaljevanju navedenih razlogov.

49. Sodišče se sklicuje na načela, ki urejajo presojo položaja statusa žrtve pritožnika v sodbi v zadevi *Scordino proti Italiji* (št. 1) ([VS], št. 36813/97, 178.–192. odstavek, ESČP 2006-V). Znova poudarja, da je v skladu z načelom subsidiarnosti najprej naloga državnih organov, da odpravijo vsako domnevno kršitev konvencije. Poleg tega Sodišče tudi znova poudarja, da odločitev ali ukrep v korist pritožnika načeloma še ni dovolj, da pritožnik izgubi status "žrtve", če domači organi niso izrecno ali smiselno potrdili kršitve konvencije in je zatem tudi odpravili (glej, na primer, *Amuur proti*

Franciji, 25. junij 1996, 36. odstavek, Poročila o sodbah in sklepih (*Reports of Judgments and Decisions 1996-III*), in *Dalban proti Romuniji* [VS], št. 28114/95, 44. odstavek, ESČP 1999-VI).

50. Sodišče nadalje poudarja, da je v postopku v zvezi z nadomestilom za kršitev zahteve po "razumnem roku", kadar je država zaradi slabe organizacije svojega pravosodnega sistema do določene mere prisilila pravdne stranke, da izkoristijo kompenzacijsko pravno sredstvo, še posebej pomembno, da se izogne nalaganju čezmernega bremena pravnim strankam, kadar je njihovo ravnanje upravičeno (glej, *mutatis mutandis*, *Scordino* (št. 1), navedeno zgoraj, 201. odstavek).

51. Sodišče v zvezi z okoliščinami obravnavane zadeve meni, da je bila kršitev zahteve po razumnem roku vsebinsko priznana, saj se pravično zadoščenje v postopkih v skladu z zakonom iz leta 2006 lahko prisodi samo, če je ugotovljena kršitev pravice do sojenja v razumnem roku (glej *Žunič proti Sloveniji* (sklep), št. 24342/04, 24. odstavek, 18. oktober 2007). Sodišče ob upoštevanju sodne prakse ugotavlja, da je pritožničin status žrtve poleg tega odvisen tudi od tega, ali je bilo zadoščenje, ki ji je bilo prisojeno na domači ravni, primerno in zadostno glede na 41. člen konvencije (glej, med drugim, *Jakupović proti Hrvaški*, št. 12419/04, 16. odstavek, 31. julij 2007). To vprašanje je treba določiti glede na načela, ki izhajajo iz sodne prakse Sodišča (glej *Scordino* (št. 1), navedeno zgoraj, 178.–213. odstavek, in *Cocchiarella proti Italiji* [VS], št. 64886/01, 69.–98. odstavek, ESČP 2006-V).

52. V zvezi s tem se Sodišče strinja z vlado, da mora pri presoji višine odškodnine, ki so jo prisodili domači organi, upoštevati dejstvo, da je pritožnica prejela ločene zneske odškodnin za dva sklopa postopkov, in sicer 650 EUR v zvezi s trajanjem pravnega postopka (glej 28. odstavek zgoraj) in nadaljnjih 5.000 EUR kot odškodnino za trajanje zapuščinskega postopka (glej 33. odstavek zgoraj). Ugotavlja, da sta bila oba sklopa postopkov neposredno povezana in sta se v veliki meri prekrivala, saj je bil zapuščinski postopek ustavljen, ker je potekal pravdni postopek in medtem ko je potekal pravdni postopek (glej 5. in 32. odstavek zgoraj). Določitev "civilnih pravic" pritožnice v smislu prvega odstavka 6. člena konvencije se je torej začela s sprožitvijo zapuščinskega postopka in se je nadaljevala v pravnem postopku (glej *mutatis mutandis*, *Šakanović proti Sloveniji*, št. 32989/02, 38. odstavek, 13. december 2007, in *Andreja Klinar proti Sloveniji*, št. 34544/02, 42. in 43. odstavek, 8. april 2008).

53. Sodišče ugotavlja, da sta oba sklopa povezanih postopkov v času pristojnosti Sodišča *ratione temporis* skupaj trajala sedemnajst let in štiri mesece ter vključevala štiri različne ravni sodne pristojnosti. Glede na zgoraj navedeno Sodišče ugotavlja, da je odškodnina, ki je bila prisojena v tej zadevi – 5.650 EUR –, nižja v primerjavi z zneski, dodeljenimi za primerljive zamude v sodni praksi Sodišča. Ali se lahko prisojeni znesek upošteva kot razumen, pa je treba presojati glede na vse okoliščine zadeve. Te ne

vključujejo le trajanja postopka v posamezni zadevi, temveč tudi dejstvo, da se odškodnina v skladu z notranjim sistemom na splošno prisodi in plača hitreje, kot če bi o zadevi odločalo Sodišče v skladu z 41. členom konvencije (glej, med številnimi drugimi zadevami, *Kalajžić proti Hrvaški* (sklep), št. 15382/04, 28. september 2006, in *Dubjakova proti Slovaški* (sklep), št. 67299/01, 19. oktober 2004).

54. V zvezi s trditvijo pritožnice glede omejenega povračila stroškov odvetniškega zastopanja (glej 46. in 47. odstavek zgoraj) pa Sodišče znova poudarja, da v zadevah, ki izhajajo iz posameznih pritožb, ni njegova naloga, da bi abstraktno presoјalo domačo zakonodajo, ampak mora upoštevati način uporabe te zakonodaje pri pritožniku v konkretnih okoliščinah zadeve (glej *Sirc proti Sloveniji* (sklep), št. 44580/98, 246. odstavek, 22. junij 2006). Nadalje ugotavlja, da je bilo v obravnavani zadevi pritožnici v odškodninskem postopku v zvezi s trajanjem pravnega postopka prisojenih 65 EUR za stroške odvetniškega zastopanja (glej 28. odstavek zgoraj). Poleg dejstva, da pritožnici očitno ni bilo prisojeno bistveno manj od tistega, kar bi verjetno prejela v rednem civilnem postopku (glej 44. in 47. odstavek zgoraj), Sodišče ugotavlja, da je prejela tudi 360 EUR za stroške odvetniškega zastopanja v zvezi z nadomestilom za trajanje zapuščinskega postopka (glej 33. odstavek zgoraj). Ob upoštevanju, da je treba ta dva sklopa postopkov v smislu "razumnega roka" obravnavati skupaj (glej 52. odstavek zgoraj), se Sodišču celotni znesek, ki ga je pritožnica prejela v zvezi s stroški odvetniškega zastopanja, tj. 425 EUR, ne zdi nerazumen ali tak, da bi ji bilo z njim naloženo čezmerno breme in razvrednoteno nadomestilo, pridobljeno v zvezi s kršitvijo pravice do sojenja v razumnem roku (glej 50. odstavek zgoraj).

55. Glede na gradivo v spisu in ob upoštevanju posebnih okoliščin zadeve Sodišče meni, da se znesek, prisojen pritožnici, lahko upošteva kot zadostno in torej ustrezno nadomestilo za povzročeno kršitev. V skladu s tem pritožnica ne more več trditi, da je "žrtev" kršitve pravice do sojenja v razumnem roku.

56. Iz tega izhaja, da je ta del pritožbe neskladen *ratione personae* z določbami konvencije po točki a tretjega odstavka 35. člena konvencije in ga je treba v skladu s četrtnim odstavkom 35. člena konvencije zavrniti.

B. Pritožba na podlagi 13. člena konvencije

57. Pritožnica se je pritožila tudi, da je bil odškodninski zahtevek na podlagi zakona iz leta 2006 neučinkovito sredstvo, ker je bilo pravnim strankam naloženo čezmerno breme zaradi omejenega povračila stroškov postopka, zlasti odvetniških stroškov. Sklicevala se je na 13. člen konvencije, ki se glasi:

"Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti."

58. Vlada je ugovarjala pritožničnim trditvam.

59. Sodišče znova poudarja, da 13. člen zagotavlja učinkovito pravno sredstvo pred domačimi organi za domnevno kršitev zahteve po prvem odstavku 6. člena, po katerem mora biti zadeva obravnavana v razumnem roku (glej *Kudła proti Poljski* [VS], št. 30210/96, 156. odstavek, ESČP 2000-XI).

60. Sodišče ob domnevi, da se 13. člen konvencije uporablja za obravnavano zadevo, ugotavlja, pri čemer utemeljuje svoje sklepe s presojo zakonodajnih določb zakona iz leta 2006, da je že ugotovilo, da je bil skupek pravnih sredstev, ki je bil na voljo v primerih predolghih postopkov na prvi in drugi stopnji, učinkovit v smislu, da so pravna sredstva načeloma lahko preprečila nadaljevanje domnevne kršitve pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja in zagotavljala ustrezno nadomestilo za kršitev, ki se je že zgodila (glej *Grzinčič proti Sloveniji*, št. 26867/02, 98. odstavek, 3. maj 2007, in *Korenjak proti Sloveniji* (sklep), št. 463/03, 78. odstavek, 15. maj 2007). Sodišče nadalje ugotavlja, da pritrjuje ugovoru vlade o izgubi statusa žrtve, ker je bila odškodnina, ki so jo prisodila domača sodišča, zadostna glede na trajanje postopka, tudi ob upoštevanju zneskov, dodeljenih v zvezi s stroški, ki se nanašajo na pravno zastopanje pritožnice (glej 54. in 55. odstavek zgoraj).

61. Glede na zgoraj navedeno Sodišče meni, da je ta del pritožbe očitno neutemeljen in ga je treba zavrniti v skladu s točko a tretjega odstavka in četrtem odstavkom 35. člena konvencije.

Zaradi teh razlogov Sodišče z večino

*razglaš*a, da je pritožba nesprejemljiva.

Sestavljeno v angleškem jeziku in poslano v pisni obliki 5. julija 2018.

Andrea Tamietti
namestnik sodnega tajnika

Ganna Yudkivska
predsednica